

Sygn. akt III KKN 341/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Ewa Gaberle (spraw.)

Sędziowie: SN – Henryk Gradzik

SN – Józef Musioł

Protokolant – Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Waldemara Smardzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2000 r.

sprawy **L. Ł.**

skazanego za przestępstwo określone w art. 18 § 1 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. Nr 30 poz. 192 ze zm.)

z powodu kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w L.

z dnia 8 października 1948 r., sygn. Sr [...]

uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia L. Ł. od popełnienia przypisanego mu czynu, a kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem z dnia 8 października 1948 r. (sygn. Sr [...]) Wojskowy Sąd Rejonowy w L. skazał L. Ł. na karę roku więzienia za występki z art. 18 § 1 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. Nr 30 poz. 192) popełniony w ten sposób, że „z początkiem stycznia 1948 r. w M., pow. H., mając wiarygodną wiadomość, iż ps. „S.” bez prawnego zezwolenia władzy, przechowuje broń palną – pistolet, nie doniósł o tym natychmiast władzy powołanej do ścigania przestępstw”.

Powyższy, prawomocny, wyrok zaskarżył kasacją, na korzyść L. Ł., Rzecznik Praw Obywatelskich i domagając się uchylenia tego wyroku i uniewinnienia oskarżonego zarzucił rażącą obrazę przepisu art. 18 § 1 mkk, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a polegającą na skazaniu oskarżonego za zaniechanie zawiadomienia władzy o przechowywaniu przez ps. „S.” pistoletu „P.” mimo ustalenia, że przechowywanie tego pistoletu w obrębie zabudowań oskarżonego miało miejsce bez jego wiedzy.

Rozstrzygając o kasacji Sąd Najwyższy uznał, iż jest ona w pełni zasadna.

Z ustaleń poczynionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynika ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony L. Ł. ani nie przechowywał broni palnej w rozumieniu art. 4 § 1 mkk, co zarzucono mu w akcie oskarżenia, ani też nie wiedział, że inne osoby przechowują w jego zabudowaniach

gospodarczych pistolet „P.” i amunicję. Sąd odwołał się tutaj do wyjaśnień L. Ł. nie przyznającego się do stawianego mu zarzutu oraz do zeznań świadka C. K. podkreślając wyraźnie, że zeznania te uznał za wiarygodne i przytaczając w uzasadnieniu wyroku wypowiedź świadka, iż oskarżony nie wiedział o schowaniu w jego stodole pistoletu „P.”.

To poprawne ustalenie sądu, znajdujące oparcie w przeprowadzonych dowodach pozostaje więc w rażącej, wręcz niespotykanej w praktyce sądowej sprzeczności z rozstrzygnięciem zawartym w dyspozytywnej części wyroku i nie pozostawia miejsca na wątpliwości, że skoro oskarżony nie wiedział o przechowywaniu w jego stodole pistoletu „P.”, to tym samym nie mógł popełnić przypisanego mu w wyroku umyślnego występku określonego w art. 18 § 1 mkk. Zatem skazanie oskarżonego za to przestępstwo jest w takiej sytuacji skazaniem oczywiście niesłusznym, o jakim mowa w art. 537 § 2 in fine kpk.

Z tego względu Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i uniewinnił L. Ł. od popełnienia przypisanego mu czynu, a o kosztach procesu w sprawie orzekł stosownie do treści art. 616 § 1 i 626 § 1 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk i 638 kpk.

Przewodniczący: SSN (Ewa Gaberle)

Sędziowie: SN (Henryk Gradzik)

SN (Józef Musioł)